

[Eva Rothenberg.]

kaldte forligspartier og ikke mindst socialdemokratiet med statsministeren og diverse satellitpartier i spidsen burde tage og trække vejret et øjeblik, inden de helt kløjs i deres egen selvforherligelse, for det er efterhånden ikke mindre end en parodi at høre alle disse herrer stå og tale om ansvarlighed. Det er jo det ord, der er gået igen. I alle tilfælde må ordet, hvis de da selv tror på det, de står og siger, ganske have forandret betydningen, siden jeg var ung.

Som et stort københavnsk dagblad for en tid siden påpegede, har socialdemokratiet indehavet ikke mindre end 12 af de 16 regeringer, Danmark har haft siden krigens afslutning, og bortset fra, at skatte- og afgiftskurven tog et næsten lodret sving opad under VKR-regeringen, som jo kun har betydning i denne sammenhæng, for så vidt som de radikale atter er med i et økonomisk forlig, bærer socialdemokratiet og det alene skylden for den helt miserabelt, idiotisk dårlige økonomiske situation, landet befinder sig i i dag. Det er dér og dér alene, de ansvarlige er, eller rettere de, der må bære ansvaret.

Nu tillader man sig altså at forfægte for Herren må vide hvilken gang, at skønt det er den socialdemokratiske overflødhedshornspolitik, overbudspolitik, efter-oskommer-syndfloden-politik, der har bragt landet på grænsen af en bankerot — og faktisk er der jo allerede udenlandske økonomiske eksperter, der fastholder, at Danmark længe har været bankerot — så vil man have folk til at tro på, at socialdemokratiet, som har bortødet vor solvens, skulle være det eneste parti, der kunne bringe landet på fode igen. Det er faktisk til at grine ad, hvis det ikke var så sørgeligt.

Ydermere tillader man sig så at anfægte de partiers troværdighed, hvis politik har et andet økonomisk sigte end blot at lade skatter og afgifter stige som så mangfoldige gange før. Og statsministeren undser sig endog ikke for forlods at udtale, at han ikke kan tro, at der er nogen, der tør vælte forliget.

Partier, hvis økonomiske politik består af en nedsættelse af de direkte skatter, nedsættelse af de overdimensionerede offentlige udgifter og en langt større positiv styrkelse af det erhvervsliv, som skal skabe arbejds-

pladserne for vore arbejdere og producere varerne til vor eksport, skulle altså gå på tværs, totalt på tværs, af deres egen økonomiske politik, på tværs af alt, hvad de har lovet at gøre for deres vælgere, blot fordi hr. statsminister Anker Jørgensen & co. nu har den dristighed, for ikke at benytte et kraftigere ord, at antyde, at hvis hans politik ikke bliver fulgt, så er disse partier skyldige.

Det er den mest forfærgelige demagogi og realitetsforvridning, der endnu er præsteret i dette ting. Statsministeren har spillet både med musklerne og på følelsesregisteret og har forfægtet sit inderlige håb om et bredt forlig. Udmærket, så bevis det; I stedet for at lave scener som fornærmede skoledrenge og sige: hvis I ikke vil være med, udskriver vi valg, og så er det jeres skyld, at vi ikke kan komme frem til noget, kunne statsministeren måske for en gangs skyld være lidt realitetsbetonet og erkende, at så er der ikke andet for end at begynde forfra og prøve og prøve og prøve igen, indtil et resultat er nået, der kan samle det brede forlig, som alle ønsker. I stedet for den tilbagevendende fagforeningshastejaskudmattelsestaktik, som også i dette tilfælde har siddet i højsædet, som den gjorde det under martsforhandlingerne, som den gjorde det i september 1975, og som den vil fortsætte med at gøre det i al evighed fremover, hvis socialdemokratiet ikke lærer en anden forhandlingsmåde, kunne man jo ræsonnere, at et par uger eller en måned er vel benyttet, hvis det kan gavne landet. Men det er vel efterhånden det eneste, man ikke tænker på mere.

Man kan nu engang ikke både blæse og have mel i munden, og det er det, forliget i virkeligheden prøver på. Og akkurat som fremskridtspartiets dystre profetier vedrørende septemberforliget kom til at slå til i alt for uhyggelig grad, akkurat sådan vil det komme til at gå her.

Forliget er som en stor del af de danske veje: underlaget er for dårligt, fordi man ikke har villet ofre det, der skulle til, og så snart vejret også bliver dårligt, kommer revnerne, og så skal der ofres millioner af kroner på et evigt lapperi, som alligevel aldrig giver det rigtige resultat.

Men én ting skal stå helt klart som dagen, uanset hvad så socialdemokratiet eller de tre små socialiststøttende partier forsøger at pådutte befolkningen af sandhedsforvrid-